

14 november wordt de dag...

Vele mensen hebben gisteravond weer eens voor Sint Maarten gespeeld. Zij hebben met milde hand hun goede gaven gestrooid onder de grote kinderschare, die luid zingend langs de deuren trok. Even na vijven verschenen de eerste brandende lampions al in de straten en tegen half zes was er bijna geen doorkomen aan. Wij hebben ons ongemerkt bij een grote groep kinderen, op weg naar het centrum van Winschoten, aangesloten en op een afstandje hun belevissen nauwkeurig gevolgd. Wij kunnen de lezers ervan verzekeren, dat wij ons die paar uur kostelijk hebben geamuseerd.

Toen kwamen enige jongens voorbij, die blijkbaar uit de winkelstraten kwamen en nu al de weg terug hadden aanvaard. „Gaan jullie nu al naar huis?”

„Ach, in Winschoot binnen ze net zo gliereg, ze geem' moar ain peperneute”

Ook wij aanvaardden de terugtocht en wij willen dit verslag beëindigen met te vertellen van de kleine jongen, die bij zijn meester aanbelde. „Dat spijt me, mien jong, alles is op”. — „Dat zeggen ze allemaal, meester”. — „'k Kan d'r niiks aan doen, dan had je maar eerder moeten komen, jong”. — „Da's goed, meester”, zei de jongen, „dan kom ik volgend jaar het eerst hier”.

En onder het zingen van: „Dank u wel, juffrouw, meneer, 'k kom hler 't volgend jaar vast weer”, vertrok ook deze beschermeling van St. Martinus.

Johan Poppen

Woensdag 12 Nov. 1952

Vele Winschoters speelden voor Sint Maarten

Honderden lichtjes zweefden door de stad

Vijfendertig jaren geleden kon ik wel zingen:

11 november is de dag
dat ik mijn eerste (bis)
stukje schrijven mag
stu-hukje schrij-hijven mag.

„Was jij dat varkentje vanavond maar even” lachte hoofdredacteur C. J. Jager mij op 11 november 1952, even voor vijf uur 's middags, toe. Ik mocht des verslaggevers licht over het feest van Sint Maarten laten schijnen. Zo is het begonnen. Al verliep het proces van het schrij-hijven de eerste tijd wel moeizaam. Ik begon soms drie keer opnieuw. En dan zei meneer Jager na ampele lezing ook nog wel eens „Zo doe je dat niet”.

Nu gaat dat veel beter. Met het schrijven op zich en zeker dat van deze uitnodiging heb ik allesbehalve moeite. Anno 1987 is het ontspannen spelen met taal ook nog steeds schoon werk. Zolang je er bij kunt lachen tenminste. En collega's op de klein geworden, maar toch wel fijn gebleven redactie de stemming aanvoelen.

„Schwein gehabt” (om in Dineke's Sprache zu reden), dat wij mijn 35-jarig jubileum bie de kraande dit jaar gezond kunnen vieren. Zij en ik zouden het daarom op hoge prijs stellen, als collega's van toen en nu, zakelijke maar hartelijke relaties, goede bekenden van (bij)kantoren en huis, vrienden, vriendinnen en naaste familieleden onze vreugde daarover willen delen.

Dat gebeurt tijdens een in intieme kring te houden receptie op **zaterdag 14 november**. Op De Dag van de Elfde moet ik vast en zeker een stukje schrijven. Dat is eigenlijk ook de beste manier om zo'n verjaardag te vieren. Drie dagen later ben ik echter geheel vrijgesteld van Cultuur en Streektoal om mij volgens de beste Sint Maarten-traditie op te kunnen stellen achter de deur van **het koets-huis van De Ennemaborgh, Hoofdweg 96, Midwolda**. De lichtjes zijn daar ontstoken **des namiddags tussen vijf uur en half zeven**. Deze Winschoter speelt dan even voor Sint Maarten:

**'k zet de fles en hapjes kloar
om te drinken en te smullen,
want wie willen, zeker woar,
onze moagen der mit vullen.**

Gastheer en gastvrouw: Eric en Lily Runhardt, met hun staf. Muzikale omlijsting: pianist Wouter de Koning, bekend van zijn 'stukje' voor Radio Noord.